

VILLÁNYI LÁSZLÓ

## legyen mibe



*De jó is volt felébrednem álmomból,  
annak biztos tudatában,  
hogy te varázsoltad a meredek hegyoldal tetejére  
az ismeretlen fa gyökereit,  
legyen mibe megkapaszkodnom.  
Mindaddig attól féltem, zuhanás lesz a sorsom.  
A következő álmomban  
(egymást átölelve)  
álltunk a fa alatt,  
körülettünk jégeső verte a tájat,  
de bennünket megóvott a fa lombja.*

## titkos kert



*Eddig kétszer várhattalak rózsával az állomáson,  
semmit sem sejtve arról,  
hogy szirmaikból karácsonyra  
életfát növeszt kicsiny kezed.  
Két hétre rá  
(mi minden nyílt meg e két hét alatt)  
Dzsálál-Eddin ar-Rúmi verséből is fölsejlik ajándékod:  
„A rózsza titkos kert, amely magába rejti a fákat”.*

## mindig balra



*Szeret engem a jó Isten, mondogatom Szenteste.  
Megteremtett és elvezetett hozzám,  
megtanított, hogyan is kell várakoznom rád,  
s ha átölellek  
(lelke rajta, aki ezt érzélgőségnek gondolja)  
mindig balra, a szívemre öleljelek.*

## akárha esővízzel



*Nem hittem volna  
(pedig elégszer zengett ódát barátom a pici nőről),  
égi ajándék termeted.  
Füled a szívemen,  
nem kell sokat magyarázkodnom,  
hallgathatok kedvemre.  
Újév hajnalán karomba kaplak,  
akárha esővízzel teli hordóba, viszlek megfürdetni.*

## vinne álmodba



*Már szokatlan, ha ébredés után nem nyúlhatok kezedért.  
Ha nem arcodat látom meg először  
(s nem ámulhatok részletein).  
Pedig indulnék szemöldököd ívén,  
vinne álmodba szép szemhéjad mögé.*

## egymáshoz igazodnak



*Megyünk lefelé a negyedik emeletről,  
pontosan egymáshoz igazodnak lépteink.  
Meséled, álmodban, mikor mellém értél  
a hegyvidéki kisváros utcáján,  
ugyanilyen harmóniában lépkedtünk  
(mint legelőször is a lépcsőházban).  
És hiába jöttek-mentek körülöttünk,  
csak kettőnk járása zenélt a macskakövön.*

